

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Curtea de Apel București

Dosar Număr: 934/116/2022

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul **Caramitru George Stelian** aflat în stare de detenție în cadrul penitenciarului Rahova, reprezentat convențional prin **avocat Iliescu Alexandru Elvir**, cu domiciliul procesual ales la sediul profesional al Cabinetului de Avocat din strada Dr. Lister nr. 38, sector 5, București, formulez în temeiul art. 433 NCPP prin raportare la art. 6, 13 și 14 din Convenția EDO și direct în temeiul art. 1 alin. (3), ale art. 21 alin. (1)-(3), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 124 alin. (1) din Constituția României, prevederile art. 5 paragraful 1 lit. a), art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cât și considerentelor Deciziei 233/2021 a Curții Constituționale a României :

RECURS IN CASATIE

Împotriva Deciziei Penale nr. 531/A/2023 din data de 23.03.2023,

pronunțată de Curtea de Apel București

prin care va solicitam :

- I. **Admiterea recursului în casăție în temeiul art. 436 alin. (1) lit. b) NCPP prin raportare la art. 1 alin. (3), ale art. 21 alin. (1)-(3), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 124 alin. (1) din Constituția României, prevederile art. 5 paragraful 1 lit. a), art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cât și considerentelor Deciziei 233/2021 a Curții Constituționale a României, casarea Deciziei Curții de Apel București și trimiterea cauzei spre rejudecare;**
- II. **Admiterea recursului în casăție prin aplicarea directă a art. 6 raportat la art. 7, 13 și 14 din Convenția EDO, cât și considerentelor Deciziei 233/2021 a Curții Constituționale a României, casarea Deciziei Curții de Apel București și trimiterea cauzei spre rejudecare;**

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

CU titlu prealabil, subliniem faptul ca eventuala respingere a cererii de recurs in procedura filtru trebuie sa vizeze inclusiv capătul doi de cerere raportat la Convenție, Constituție, prin raportare la rolul si atribuțiile Înaltei Curți de Casație si Justiție.

1. Admisibilitatea cererii de recurs

In fapt, prin Legea 255/2013, articolul 267 abroga punctele 2-6, 9, 10, 13 și 14 de la alineatul (1) al articolului 438 din Codul de procedura penala din 2014.

Din perspectiva prezentei cereri prezinta relevanta punctele 9 si 14 ale alin. (1) din art. 438 NCPP, fata de posibilitatea anterioara abrogării de a formula o cale extraordinara de atac in cazul unei hotărâri nemotivate sau vădit nelegale prin argumentația neconforma cu normele de drept material.

Deși unul dintre argumentele centrale ale abrogării punctelor antereferite l-a constituit degrevarea Înaltei Curți de Casație si Justiție si imposibilitatea formulării unor cai de atac vădit neavenite, apreciem ca procedura filtru, de admitere in principiu, asigura respingerea acestor cai de atac in mod legal si constituțional in Camera de Consiliu si fără citarea părților. In aceste condiții, in mod administrativ se triază cererile vădit nelegale si chiar neîntemeiate.

Privind dintr-o alta perspectiva, Constituția statuează ca justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație si Justiție si celelalte instanțe de judecata, astfel încât grevarea sau degrevarea Curții Supreme prezinta putina sau nicio relevanta din perspectiva exercitării dreptului de acces liber la justiție garantat de art. 21 din Constituție, dar si dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din Convenția EDO sau chiar art. 13 din Convenție, in ipoteza lipsei totale de motivare a hotărârii de apel.

Instanța de control judiciar, pe linia cercetării temeiniciei hotărârii contestate are sarcina de a verifica dacă faptele și împrejurările reținute prin hotărârea atacată reprezintă adevărul material complex și cert întemeiat. Pentru a putea efectua acest control, este necesar a se cunoaște care a fost starea de fapt reținută de instanța a cărei hotărâre este atacată. Acest lucru nu se poate realiza decât pe baza lămuririi cauzei sub toate aspectele și pe baza motivării hotărârii contestate. In prezenta cauza, nu numai ca nu a existat o judecata efectiva in fond, dar cea din apel a fost practic inexistentă, aspect care pe de-o parte este suficient in scopul prezentei, iar pe de a alta parte vizează lipsa oricărei judecați a persoanei condamnate, in contextul in care nici instanța de fond si nici cea de apel nu au efectuat o examinare efectiva a cauzei.

1.1. Admisibilitatea caii de atac prin aplicarea directa a Convenției E.D.O.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Curtea de la Strasbourg stabilește în primul rând, că, în temeiul art. 1, care prevede că „Înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Titlul I al prezentei Convenții”, răspunderea principală pentru implementarea și aplicarea acestor drepturi și libertăți garantate revine autorităților naționale. Mecanismul plângerilor în fața Curții este așadar subsidiar sistemelor naționale care protejează drepturile omului. Acest caracter subsidiar este reflectat de art. 13 și art. 35 § 1 din Convenție.

Scopul art. 35 § 1, care stabilește norma privind epuizarea căilor de atac interne, este **de a permite statelor contractante posibilitatea de a preveni sau de a îndrepta pretensele încălcări formulate împotriva lor înainte ca aceste acuzații să fie transmise Curții**. Dispozițiile art. 35 § 1 se bazează pe presupunerea, reflectată de art. 13 (cu care are o strânsă legătură), că există o cale de atac internă efectivă disponibilă în ceea ce privește pretinsa încălcare a drepturilor conferite de Convenție unui individ [a se vedea Selmouni împotriva Franței (MC), nr. 25803/94, pct. 74, 1999–V, și Kudła împotriva Poloniei (MC), nr. 30210/96, pct. 152, CEDO 2000–XI].

Art. 13 din Convenție „garantează o cale de atac efectivă în fața unei autorități naționale pentru pretinsa încălcare a obligației în temeiul art. 6 § 1 de a examina o cauză în mod efectiv și într-un termen rezonabil.

Sfera de aplicare a obligațiilor pe care le au statele contractante în temeiul art. 13 variază în funcție de natura plângerii reclamantului; „efectivitatea” unei „căi de atac” în sensul art. 13 nu depinde de certitudinea unui rezultat favorabil reclamantului. În același timp, calea de atac impusă la art. 13 trebuie să fie „efectivă” în practică, dar și în drept, **în sensul fie de a preveni încălcarea pretinsă ori continuarea acesteia**, fie de a oferi o reparație adecvată pentru orice încălcare care a avut loc deja și trebuie să ofere perspective rezonabile de reușită [a se vedea Kudła, citată anterior, pct. 157–158; Sejdivic împotriva Italiei (MC), nr. 56581/00, pct. 46, CEDO 2006–II; Wasserman împotriva Rusiei (nr. 2), nr. 21071/05, pct. 45, 10 aprilie 2008].

Conform art. 46 din Convenție, redactat după cum urmează:

„1. Înaltele părți contractante se obligă să se conformeze hotărârilor definitive ale Curții, pronunțate în cauzele în care sunt părți.

2. Hotărârea definitivă a Curții este transmisă Comitetului miniștrilor, care supraveghează executarea ei.”

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

In legislația din Romania nu exista in prezent un remediu pentru ipoteza in care instanța de ultim grad de jurisdicție nu motivează hotărârea in conformitate cu exigentele legislației naționale in materie, cele constituționale si cele comunitare.

Or, in prezenta cauza nu numai ca nu a existat o judecata efectiva in apel, dar nu a existat practic nicio judecata într-o cauza in care persoana acuzata a fost condamnata la o pedeapsa de 3 ani si 4 luni de închisoare in regim de detenție sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, in contextul in care persoana nu își poate mișca mâinile si asupra acesteia a fost numai o cantitate de cocaina destinata consumului propriu cu unica menire de atenua durerile, neexistând nicio alta proba care sa stabilească prin coroborare cu orice mijloc de proba nu numai existenta infracțiunii, dar si orice suspiciune rezonabila in sensul săvârșirii acesteia.

In acest context, **se aduce atingere dispozițiilor art. 5 din Convenția** pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 23 alin. (8) din Constituție, **deoarece lipsirea de libertate se bazează pe o hotărâre definitivă nemotivată, dar executorie.**

Recurentului - condamnat i-a fost creata o situație juridică vădit și complet diferită de a altor persoane aflate în situații absolut similare, care au beneficiat de dublul grad de jurisdicție, au beneficiat de analiza ambelor instanțe cu privire la legalitatea si temeinicia actelor de urmărire penala si s-a dispus soluția in temeiul unei motivări.

Consecința evidentă a acestei hotărâri definitive de condamnare este lezarea, de o manieră concretă și profundă, a dreptului la un proces echitabil, consacrat de dispozițiile art.6 din Convenția E.D.O., și crearea unei situații discriminatorii pentru inculpat, contrar practicii consacrate a Curții E.D.O. în temeiul art.14 din Conventie.

Evidența caracterului concret al lezării drepturilor consacrate prin Convenția E.D.O. conferă persoanei inculpate dreptul la un remediu efectiv, în conformitate cu dispozițiile art.13 din Convenție.

Prin urmare, fiind stabilit faptul că CEDO constituie parte integrantă a sistemului juridic intern, în conformitate cu **principiul subsidiarității**, sarcina primordială cu privire la **aplicarea Convenției revine instanțelor naționale, și nu Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg**. Astfel, în cazul judecării cauzelor, instanțele de judecată urmează să verifice dacă legea sau actul, care urmează a fi aplicat și care reglementează drepturi și libertăți garantate de CEDO, este compatibil cu prevederile

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

acesteia, iar, în caz de incompatibilitate, instanța va aplica direct prevederile Convenției, menționând acest fapt în hotărârea sa.

Este unanim cunoscuta jurisprudența consolidată a Curții EDO în materia motivării hotărârilor judecătorești și astfel cum vom arăta în continuare, este imperativă admisibilitatea caii de atac care să se materializeze în remediul efectiv prevăzut de art. 13 cu trimitere la art. 6 din Convenția E.D.O. .

1.2. Admisibilitatea caii de atac prin aplicarea directă a Deciziilor Curții Constituționale

Având în vedere efectul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, statuat de dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituția României, art. 11 alin. (3) și art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, se constată că, și în absența intervenției legiuitorului - conform art. 147 alin. (1) din Constituția României, respectiv în absența unei dispoziții legale exprese, calea de atac poate fi exercitată decât în conformitate cu decizia instanței de control constituțional.

Accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, reprezintă fundamentul art. 129 din Constituție potrivit căruia „*Împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”. Prin urmare, legiuitorul poate să reglementeze, în privința căilor de atac, termene, forma și conținutul, instanța la care se depun, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate astfel cum prevede și art. 126 alin. (2) din Constituție potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.*”.

De asemenea, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut că **accesul liber la justiție nu vizează numai acțiunea introductivă la prima instanță de judecată, ci și sesizarea oricăror altor instanțe care, potrivit legii, au competența de a soluționa fazele ulterioare ale procesului**, deci inclusiv cu privire la exercitarea căilor de atac, deoarece apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime ale persoanelor presupune, în mod logic, și posibilitatea acționării împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate (*Decizia nr. 482 din 9 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.200 din 15 decembrie 2004*). Stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, el presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competență exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (*în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994*). Însă legiuitorul este ținut să o facă orientându-se după principiul *est modus in rebus*,

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

respectiv să fie preocupat ca **exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului** (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004, Decizia nr. 40 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 16 martie 2004, Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014).

În aceste condiții, apreciem ca se impune admiterea directă a contestației în anulare în temeiul Convenției E.D.O. prin raportare la articolele din Constituție invocate și cu aplicarea Deciziei 233/2021 a CCR, în condițiile în care nu se apreciază ca fiind legitimă admisibilitatea în temeiul art. 426 alin (1) lit. g .

Tot în jurisprudența Curții EDO s-a statuat cu privire la **calea de atac prevăzută de art. 13 din Convenție că aceasta trebuie să fie „efectivă”** atât în practică, cât și în drept, în special în sensul că **exercitarea acesteia nu trebuie să fie împiedicată în mod nejustificat de actele sau omisiunile autorităților statului parat**. (Hotărârea Valentin Câmpeanu împotriva României, nr. 47848/08, parag. 148; Hotărârea Paul și Audrey Edwards împotriva Regatului Unit, nr. 46477/99, pct. 96-97; Hotărârea Büyükdağ c. Turciei, nr. 28340/95, parag. 64).

De altfel, însăși Curtea Constituțională a statuat că „ori de câte ori legea penală sau civilă a fost încălcată, **trebuie să se asigure părții interesate posibilitatea de a cere și de a obține restabilirea legalității prin casarea hotărârii nelegale.**” (Decizia Curții Constituționale nr. 783/2009 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.404 din 15 iunie 2009)

Numai dreptul penal substanțial este de strictă interpretare nefiind permisă analogia, în materie de procedură o astfel de interdicție nu există.

1.2.1. Decizia nr. 233/2021 a Curții Constituționale a României

Pentru claritatea argumentatei vom folosi extrase din Decizia CCR nr. 233/2021, fata de care **subliniem ca înțelegem sa folosim întreaga jurisprudență citată în considerente:**

„34. Așadar, cât privește **latura penală a procesului**, Curtea reține că legea procesual penală prevede expres că în conținutul expunerii (considerentelor) hotărârii judecătorești se regăsesc atât "motivarea soluției" - rezultat al analizei probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei și a celor care au fost înlăturate, cât și temeiurile de drept care justifică soluția. De asemenea, Curtea reține că, potrivit Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, cu modificările ulterioare, "Motivarea hotărârii judecătorești trebuie să arate silogismul juridic din care rezultă aplicarea normei de drept la situația de fapt reținută." [art. 131 alin. (2) teza finală], iar, în căile de atac, "Motivarea hotărârii judecătorești trebuie să arate argumentele pentru care s-a pronunțat soluția în calea de atac și susținerile care au fost înlăturate." [art. 131 alin. (3) teza finală].

35. Totodată, potrivit Avizului nr. 11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, "în ceea ce privește conținutul său, hotărârea judecătorească cuprinde examinarea chestiunilor în fapt și în drept aflate la baza controverselor (pct. 42). La examinarea chestiunilor în fapt judecătorul va întâlni contestații referitoare la probatoriu, mai exact asupra legalității acestuia. El va examina de asemenea valoarea probantă a elementelor ce ar putea avea utilitate pentru soluționarea litigiului (pct. 43). **Examinarea chestiunilor în drept trebuie să cuprindă aplicarea regulilor de drept național, european și internațional (pct. 44). Examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept (pct. 46).** Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea atât a conținutului regulii de drept, cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar (pct. 47)". Tot astfel, potrivit avizului precitat, "Pentru a fi de calitate, hotărârea judecătorească trebuie percepută de justițiabil și de societate în general drept rezultatul unei aplicări pertinente a regulilor de drept, al unei proceduri echitabile și al unei aprecieri convingătoare a faptelor, fiind executabilă. Justițiabilul va avea atunci convingerea că a fost examinată cauza sa și că a fost soluționată corect și societatea va percepe hotărârea ca pe un factor ce poate restabili pacea socială (pct. 31)".

36. Așadar, Curtea reține că motivarea hotărârilor judecătorești justifică echitatea procesului penal prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de acesta. **Art. 124 alin. (1) din Legea fundamentală statuează că "Justiția se îndeplinește în numele legii." Sensul normei este acela că instanțele judecătorești care îndeplinesc justiția, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care guvernează toate raporturile sociale deduse judecării. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție care prevede că "Nimeni nu este mai presus de lege" și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale:**

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

*independența judecătorului și supunerea lui numai legii. Aceste dispoziții fundamentează activitatea instanțelor judecătorești, pe de o parte, și fixează poziția lor față de lege, pe de altă parte. Atribuțiile judecătorului implică identificarea normei incidente, analiza conținutului său și o necesară aplicare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Astfel, în activitatea sa de înfăptuire a justiției, judecătorul interpretează legea, realizând un echilibru între spiritul și litera ei, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, și o aplică raportului conflictual dedus judecății, **soluționându-l printr-o hotărâre judecătorească, întemeiată pe un raționament juridic, care stabilește soluția judicioasă aplicabilă situației de fapt care a generat conflictul. Tocmai în considerarea acestei finalități, Constituția consacră principiul potrivit căruia "Justiția se înfăptuiește în numele legii", eliminând orice altă sursă care ar putea constitui un temei al arbitrarului sau al nedreptății. Realizarea justiției nu poate fi un act subiectiv, pro causa, al judecătorului, ci unul obiectiv, imparțial, derivat din raportarea la lege a situației de fapt și din supunerea judecătorului față de lege. Abaterea de la aceste rigori, bazată pe motive de subiectivitate, poate fi sancționată prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii judecătorești (a se vedea Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012).***

37. Înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind mijlocul de restabilire a ordinii de drept și de consolidare a încrederii cetățeanului în autoritatea statului. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecății. Așa fiind, hotărârea judecătorească se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Datorită acestui fapt, **hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă cel mai important act al justiției** (în acest sens, Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragrafele 163-165).

38. De asemenea, Curtea observă că atât în jurisprudența sa constantă, cât și în jurisprudența instanței europene de contencios al drepturilor omului s-a statuat că o motivare și o analiză clare sunt cerințe fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale dispune, printre altele, obligația statelor de a institui instanțe independente și imparțiale și de a promova instaurarea procedurilor eficiente. Îndeplinirea acestor obligații capătă sens când are ca rezultat împuternicirea judecătorilor de a administra în mod just și corect justiția, atât în drept, cât și în fapt, în avantajul strict al cetățenilor.

39. Prin urmare, întrucât justiția privește persoane, Curtea constată că toate garanțiile de ordin constituțional sau infraconstituțional ori care se regăsesc în documente internaționale cu valoare interpretativă constituțională, care se referă la înfăptuirea justiției, servesc, în ultimă instanță, realizării drepturilor și libertăților acestora. Din această perspectivă, **Curtea reține că, potrivit jurisprudenței instanței de la Strasbourg, dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor (Hotărârea din 28 aprilie 2005, pronunțată în Cauza Albina împotriva României, paragraful 30).** Întrucât Convenția nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (Hotărârea din 13 mai 1980, pronunțată în Cauza Artico împotriva Italiei, paragraful 33), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real "ascultate", adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Scopul motivării hotărârii judecătorești este de a demonstra părților că au fost ascultate, contribuind astfel la o mai bună acceptare de către acestea a deciziei. În plus, **îl obligă pe judecător să-și întemeieze motivarea pe argumente obiective și să prezerve drepturile apărării.** Cu toate acestea, întinderea obligației de motivare poate varia în funcție de natura hotărârii și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei, paragraful 29). Altfel spus, **art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța (Hotărârea din 12 februarie 2004, pronunțată în Cauza Perez împotriva Franței, paragraful 80, și Hotărârea din 19 aprilie 1994, pronunțată în Cauza Van der Hurk împotriva Olandei, paragraful 59).** Întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinare și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state. **Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat**

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

*chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în Cauza Boldea împotriva României, paragraful 29, și Hotărârea din 19 februarie 1997, pronunțată în Cauza Helle împotriva Finlandei, paragraful 60). Potrivit jurisprudenței constante a instanței europene, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază (Hotărârea din 25 iulie 2002, pronunțată în Cauza Papon împotriva Franței). Dreptul la o decizie motivată își are originile într-un principiu mai general încorporat în Convenție, care protejează un individ împotriva arbitrarului; **decizia internă ar trebui să conțină motivele care sunt suficiente pentru a face față aspectelor esențiale de fapt și de drept în cazul părților litigante - argumentul de fond sau de procedură (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei, paragrafele 29 și 30).***

40. *În mod similar, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 21 alin. (3) din Constituție și a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, precitată, paragraful 173). În aceeași decizie, Curtea a reținut că motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei și constituie expresia independenței sale. **Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, ci și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar.** Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Hotărârea instanței trebuie să cuprindă, ca o garanție a caracterului echitabil al procedurii judiciare și a respectării dreptului la apărare al părților, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile/apărările părților (paragraful 171).*

(..)

47. *Totodată, Curtea constată că etapa procesuală în care se conturează motivele în fapt și în drept ce conduc la soluție este cea a deliberării. Motivarea în fapt și în drept a hotărârii judecătorești reprezintă argumentarea rațiunii ce îl determină pe judecător să adopte, la momentul deliberării, soluția dispusă în cauză și, în mod logic, aceasta este anterioară pronunțării soluției, în condițiile în care, ca regulă a acțiunii, motivele sunt anterioare deciziei.*

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

(..)

49. Curtea reține că a motiva înseamnă a demonstra, a pune în evidență datele concrete care, folosite ca premise, duc la formularea unei concluzii logice. Curtea observă, de asemenea, că simpla afirmare a unei concluzii - în concret, pronunțarea soluției nemotivate în fapt, doar cu indicarea textului de lege în care se încadrează infracțiunea, potrivit art. 404 din Codul de procedură penală - fără a arăta în ce mod s-a ajuns la acea concluzie/soluție, nu creează transparență asupra actului de justiție, nu înlătură suspiciunea de arbitrar și nu permite o bună înțelegere și acceptare a hotărârii judecătorești. Curtea reține că doar motivarea în fapt și în drept explică și justifică soluția (dispozitivul), oferă o imagine clară a rezolvării corecte a conflictului de drept dedus judecății și este cea care convinge în legătură cu justetea soluției.

(..)

51. Curtea reține, de asemenea, că redactarea hotărârii judecătorești, cu motivarea în fapt și în drept, la data pronunțării este o garanție că toți judecătorii completului (colegial) au înțeles motivarea, chiar dacă fiecare dintre ei o interpretează în mod diferit. Totodată, redactarea motivării în fapt și în drept la momentul procesual menționat permite corectarea eventualelor greșeli sau contradicții din cuprinsul hotărârii judecătorești, înainte de pronunțare, în condițiile în care o hotărâre judecătorească trebuie să fie clară și accesibilă la data pronunțării.

(..)

57. Totodată, Curtea constată că normele procesual penale ale art. 400 alin. (1), ale art. 405 alin. (3) și ale art. 406 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală aduc atingere demnității umane și dreptății, ca valori supreme în statul de drept.

(..)

63. Pornind de la aceste premise, Curtea reține că justiția are rolul de a restabili dreptatea în societate. În mod particular, în domeniul justiției penale, dreptatea constituie un imperativ suprem, în condițiile în care procesul penal se poate finaliza cu o hotărâre de condamnare, ce constituie o exprimare extremă a exercitării forței coercitive a statului. Or, pentru ca societatea și, în mod special, persoana condamnată să accepte această formă de exercitare a forței coercitive a statului, hotărârea

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

judecătorească penală - actul final și de dispoziție al instanței, prin care se soluționează cu autoritate de lucru judecat litigiul dintre părți - trebuie să aibă o legitimitate deplină.

(..)

66. În continuare, Curtea observă că, potrivit art. 23 alin. (11) din Constituție, *"Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată"*, iar, potrivit art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, *"orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită"*.

(..)

70. Având în vedere cele reținute anterior, Curtea constată că răsturnarea prezumției de nevinovăție la data pronunțării minutei, în lipsa motivării atât în fapt, cât și în drept a soluției, conduce la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 400 alin. (1) și ale art. 405 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin raportare la art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală.

(..)

78. Curtea reține că art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează o garanție generală împotriva arbitrarului atunci când este vorba despre privarea de libertate. Având în vedere că dreptul la libertate este foarte important într-o societate democratică, instanța de la Strasbourg a subliniat în numeroase rânduri că excepțiile de la exercitarea acestui drept trebuie să fie îngăduite doar în anumite situații limitate, în conformitate cu dreptul național și cu standardele stricte stabilite în Convenție. Pentru a stabili dacă o astfel de restrângere este în conformitate cu dreptul garantat de art. 5 din Convenție, statul trebuie să precizeze motivele care au impus măsura, pe de o parte, și, pe de altă parte, motivul pentru care măsura a fost cea mai potrivită luând în considerare scopul urmărit.

(..)

83. În aceste condiții jurisprudențiale și având în vedere dispunerea cronologică în reglementarea procesual penală națională a actului procesual al pronunțării soluției [art. 405 din Codul de procedură penală] și al redactării hotărârii judecătorești - motivării în fapt și în drept [art. 406 din Codul de

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

procedură penală], Curtea reține că, în ipoteza stabilirii existenței vinovăției printr-o hotărâre judecătorească de condamnare, raportul dintre condamnare și privarea de libertate nu este doar o problemă de succesiune în timp. Curtea constată că nu este suficient ca privarea de libertate să succeadă condamnării, ea trebuie să aibă o bază legală și o motivare în fapt și în drept corespunzătoare în hotărârea judecătorească de condamnare, anterior punerii sale în executare. Potrivit legii procesual penale în vigoare, hotărârea instanței de apel, atunci când apelul a fost admis și procesul a luat sfârșit în fața instanței de apel, devine definitivă și dobândește autoritate de lucru judecat la data pronunțării. La aceeași dată ea devine executorie. Or, în condițiile în care executarea are loc în baza minutei (soluției) pronunțate potrivit art. 424 coroborat cu art. 405 din Codul de procedură penală, care are conținutul prevăzut pentru dispozitivul hotărârii, iar nu în baza hotărârii judecătorești motivate în fapt și în drept, normele procesual penale ale art. 400 alin. (1), ale art. 405 alin. (3) și ale art. 406 alin. (1) și (2) sunt contrare dispozițiilor art. 5 paragraful 1 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

84. De altfel, Curtea observă că, în cauza penală în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, autorul excepției a fost achitat în primă instanță pentru infracțiunea de abuz în serviciu și condamnat la pedeapsa cu închisoarea cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pentru infracțiunea de cumpărare de influență, iar instanța de control judiciar a admis apelurile, a desființat în parte hotărârea primei instanțe și a dispus condamnarea autorului excepției la o pedeapsă cu închisoarea în regim de detenție pentru infracțiunile săvârșite. Autorul excepției a fost încarcerat în temeiul minutei (dispozitivului hotărârii judecătorești) pronunțate de instanța de apel și a luat cunoștință despre motivele pentru care a fost condamnat la o dată ulterioară punerii în executare a hotărârii instanței de apel, când a avut loc redactarea hotărârii judecătorești (motivarea în fapt și în drept a soluției).

(..)

86. În continuare, Curtea reține că dreptul la o hotărâre judecătorească motivată, chiar dacă este examinat de instanța europeană din perspectiva "echitabilității" procedurilor (Hotărârea din 27 septembrie 2001, pronunțată în Cauza Hirvisaari împotriva Finlandei, paragrafele 30-33), "intră structural în cadrul conceptului de a avea dreptul la o instanță, deoarece necesită, de asemenea, stabilirea aspectelor factuale și de drept relevante invocate de către reclamant într-un anumit caz" (Hotărârea din 13 februarie 2003, pronunțată în Cauza Chevrol împotriva Franței, paragrafele 76-84).

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Cu alte cuvinte, deși dreptul la o decizie motivată este examinat în jurisprudența instanței de la Strasbourg din perspectiva respectării dreptului la un proces echitabil, el se încadrează în conceptul de acces la instanță. Pentru a pune în aplicare prevederile art. 6 din Convenție și pentru a proteja drepturile care trebuie să fie practice și efective, iar nu teoretice și iluzorii, Curtea de la Strasbourg a elaborat elementele structurale, părți integrante ale "dreptului la o instanță": accesul la o instanță, finalitatea hotărârilor judecătorești, executarea la timp a hotărârilor judecătorești. Dreptul de acces la o instanță este un drept calificat (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii) și ia forme destul de diferite în sferile civilă și penală. Din această perspectivă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că instanțele naționale trebuie să indice suficient de clar motivele pe care se întemeiază o hotărâre judecătorească, astfel încât justițiabilul să își poată exercita în mod util dreptul de recurs de care dispune (Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza Hadjianastassiou împotriva Greciei, și Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în Cauza Boldea împotriva României).

(..)

91. Curtea constată că lipsa motivării în fapt și în drept care stă la baza hotărârii judecătorești prin care a fost soluționat fondul cauzei, care să fie adusă la cunoștința părților după deliberare, la data pronunțării hotărârii judecătorești, încalcă accesul la o instanță, afectând exercitarea efectivă a dreptului de a formula apel, deoarece părțile, inclusiv inculpatul, nu pot decide cu privire la oportunitatea declarării căii de atac și, în cererea de apel, nu se pot raporta la motivele reținute în fapt și în drept de instanța de fond. Or, tocmai pentru a se putea declara în mod efectiv/util calea de atac ordinară a apelului cu privire la hotărârea prin care a fost soluționat fondul cauzei, instanța de judecată trebuie să redacteze motivele (esențiale) în fapt și în drept ale hotărârii sale la data pronunțării. Așadar, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și ale art. 129, Curtea constată că este necesar ca legea procesual penală să pună la dispoziția părților, la data pronunțării hotărârii judecătorești, motivele în fapt și în drept care justifică soluția și care permit acestora exercitarea efectivă a căii de atac a apelului.”

In concluzie, odată ce motivarea hotărârii nu a stat la baza soluției de condamnare, dreptul la un proces echitabil a fost încălcat motiv pentru care este imperativa rejudecarea cauzei.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

1.3. Concluzii

Fata de împrejurarea ca exista posibilitatea admiterea directa a unei cai de atac prin aplicarea directa a Convenției,

Dar si de necesitatea respectării Deciziilor CCR, mai ales in condițiile de conformitate deplina a acestora cu Convenția EDO,

Ținând cont de imposibilitatea obiectiva de a fundamenta recursul pe art. 438 alin (1) NCPP dar având in vedere expunerea de motive a noului cod de procedura penala care practic elimina recursul clasic si adaugă recursul in casație,

Luând in considerare dispozițiile art. 433 NCPP, care prevăd explicit scopul recursului in casație, dar si urmările vădit vătămătoare pe care imposibilitatea exercitării unei cai de atac efective fata de nelegalitatea vădită a hotărârii din apel, care este posibil sa nu ofere nici măcar posibilitatea invocării motivelor expres si limitativ prevăzute de art. 438 NCPP,

Precum si imposibilitatea sesizării Curții Constituționale a României in ipoteza respingerii ca inadmisibil a recursului, context in care din nou ar fi încălcate art. 6, 7, 13 si 14 din Convenției, dar si art. 21 din Constituție.

Având in vedere claritatea încălcării art. 6, 13 si 14 din Convenția EDO prin raportare la imposibilitatea îndreptării unei situații vădit nelegale care este rodul pasivității legislativului (sau executivului), dar care se materializează in detenție nedreapta pentru inculpații condamnați definitiv fără o motivare concreta,

Luând in considerare expunerea de motive a Noului Cod de Procedura Penala, prevederile art. 433 NCPP, dar si art. 1, 11, 15, 16, 20, 21, 124 si 126 din Constituție,

Prezenta cerere de recurs in casație este admisibila si urmează a fi analizata de Onorata Înalță Curte.

1.4. Cererea de sesizare a Curții Constituționale a României

Din perspectiva Cererii de sesizare a Curții Constituționale a României, apreciem ca admiterea acesteia se impune prin raportare cel puțin la considerentele Deciziei nr. 421/2020 a CCR, din care înțelegem sa reluam următorul paragraf:

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

„15. În raport cu această situație de fapt se relevă și admisibilitatea prezentei excepții de neconstituționalitate, întrucât se constată că dispozițiile ce sunt supuse controlului de constituționalitate sunt cele ce determină respingerea, ca inadmisibilă, a contestației formulate. Sub acest aspect Curtea amintește că, în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 203 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2012, sau Decizia nr. 715 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 31 ianuarie 2017, precum și în Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017 invocată în cauză, a statuat că o excepție de neconstituționalitate ridicată într-o acțiune ab initio inadmisibilă este, de asemenea, inadmisibilă, în condițiile în care nu sunt contestate chiar dispozițiile legale care determină o atare soluție în privința cauzei în care a fost ridicată excepția. Aceasta, deoarece, indiferent de soluția pronunțată de Curtea Constituțională referitor la excepția de neconstituționalitate ridicată într-o cauză ab initio inadmisibilă, decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la o astfel de cauză. Într-o astfel de situație, rezultă că excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992; astfel, întrucât excepția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, aceasta, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă. Curtea a reținut însă că, în măsura în care sunt contestate chiar dispozițiile legale care determină soluția de inadmisibilitate în privința cauzei în care a fost ridicată excepția, aceasta are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel încât instanța de contencios constituțional își poate exercita controlul de constituționalitate. Ca urmare, legătura excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei este circumstanțiată de incidența dispozițiilor criticate în pronunțarea soluției de respingere ca inadmisibilă a cererii în justiție. Cu alte cuvinte, atât timp cât dispoziția criticată este temeiul respingerii, ca inadmisibilă, a cererii formulate de petent în fața instanțelor de drept comun, excepția de neconstituționalitate este admisibilă, aceste dispoziții având legătură cu soluționarea cauzei. Această concluzie este susținută și de faptul că singurul efect al unei decizii de admitere pronunțate într-o astfel de speță este acela al creării posibilității accederii în fața unui judecător care va analiza pe fond cererea respectivă, fără însă ca decizia de admitere să aibă vreo influență asupra soluției dispuse de judecător, din perspectiva temeiniciei cererii.”

2. Situația de fapt reținută de către Tribunalul Călărași și Curtea de Apel București

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

În esență, hotărârea primei instanțe conține argumentații generale aplicabile oricărei spețe în materie, motivare lapidară preluată și de către instanța de ultim grad de jurisdicție, cu unica deosebire fundamentală de înlăturare a circumstanțelor atenuante reținute de către instanța de fond, fără absolut nicio motivare concretă, fiind încălcat și principiul *ultima ratio*.

Niciuna dintre instanțe nu a analizat în concret în ce a constatat existența faptei, care au fost elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de droguri de către o persoană handicapată care nu își poate mișca mâinile, probatoriul analizat *in dubio pro reo* și în ansamblu vinovăția inculpatului.

Această modalitate de judecată în fond și apel materializată cu o condamnare la pedeapsă închisorii în regim de detenție de 3 ani și 4 luni, reprezintă fără îndoială un dezastru atât juridic cât și uman.

Mai mult și mai grav, Decizia nemotivată a Curții de Apel București nu a fost comunicată la momentul pronunțării, fapt ce conduce la concluzia certă că aceasta a fost motivată ulterior pronunțării. Comunicarea a survenit după momentul formulării unei contestații în anulare de către persoana condamnată.

3. Lipsa motivării Tribunalului Călărași și a Curții de Apel București

În fapt, prin rechizitoriul din data de 28.07.2022, în dosarul 1D/P/2022 instrumentat de PICCJ – DIICOT-BT Călărași s-a reținut faptul că la data de 04.01.2022, organele de poliție judiciară din cadrul BCCO București – SCCO Călărași s-au sesizat din oficiu privind săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc. Prin ordonanța procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism Biroul Teritorial Călărași din data de 04.01.2022, a fost dispusă începerea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prevăzută de articolul 2 alineatul 2 din Legea numărul 143/2000. Din actul de sesizare a rezultat că numitul Petroiu Ștefan Adrian are preocupări pe linia traficului de droguri de mare risc, ocupându-se cu activități de comercializare a cocainei, la prețul de 100 EUR pe gram, pe raza municipiului Călărași, județul Călărași.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Prin ordonanța procurorului din data de 04.01.2022 s-a dispus autorizarea folosirii în cauză și participarea activității a investigatorului sub acoperire precum și a colaboratorului cu identitate reală. De asemenea, a fost autorizate și interceptarea telefonică, supravegherea video, audio și prin fotografiere a inculpatului Petroiu, investigatorului și colaboratorului.

Inculpatul Petroiu săvârșește actele materiale prin vânzări către investigatorii sub acoperire în datele de 11.01.2022 ora 15:00, 11.01.2022 ora 18:00 și 26.01.2022.

La data de 08.06.2022 au fost efectuate percheziții domiciliare și s-a dispus luarea măsurii reținerii, continuată de măsura arestului preventiv până la data de 24.06.2022, data la care aceasta a fost înlocuită cu măsura controlului judiciar față de inculpatul Caramitru George pe o durată de 60 de zile, prelungită succesiv începând cu data de 24.06.2022.

În procedura de camera preliminară, deși judecătorul avea obligația de a analiza materialul de urmărire penală sub aspectul legalității, acesta s-a mulțumit să confirme rechizitoriul fără a motiva în concret și cu ignorarea totală a Convenției E.D.O. și cu atât mai mult a jurisprudenței consolidate a Curții E.D.O., (exemplificând numai cauzele Pătrașcu împotriva României, Stoian împotriva României și Zamfirescu împotriva României, care în prezent rămân o himera pentru instanțele de judecată, jurisprudența națională fiind unanimă în ignorarea acestora chiar și atunci când acestea sunt invocate de către apărare).

Subliniem faptul că judecătorul de camera preliminară are exact aceleași prerogative (chiar obligația) ca și apărarea, în verificarea actelor de urmărire penală. De asemenea, subliniem faptul că lucrurile nici nu ar putea sta altfel în condițiile în care acuzarea face parte din puterea executivă, respectiv Ministerul Public, iar instanțele de judecată reprezintă puterea judecătorească în stat, ignorarea obligațiilor pe care judecătorii le au în procedura de camera preliminară, prima instanță și căile de atac, prin achiesarea totală la narativul acuzării, semnificând *expresis verbis* încălcarea principiului separației puterilor în stat.

Prin preluarea *ad litteram* a rechizitoriului și a hotărârii instanței de fond, Curtea de Apel București nu a îndeplinit criteriile minimale ale motivării hotărârilor judecătorești, stabilite în jurisprudența națională, constituțională și comunitară, fiind astfel din nou încălcat dreptul la un proces echitabil.

Pe lângă inexistența motivării, din hotărârea de condamnare se poate observa cu ușurință faptul că la începutul frazelor preluate *ad litteram* din rechizitoriu, au fost adăugate începuturi de fraza cu alte caractere „Astfel”, „în drept faptele inculpatului” etc.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Hotărârea instanței de fond are o motivare adaptată circumstanțelor reale de săvârșire ale infracțiunilor, în pofida reținerii eronate și nelegale a infracțiunii de trafic de droguri de mare risc în sarcina inculpatului Caramitru. Astfel, ca finalitate a scopului urmărit prin hotărârea de condamnare, în cazul petentului, avea mai puțină relevanță cuantumul pedepsei acordate, fiind evident că impactul efectiv al acesteia nu ar produce repercusiuni, în contextul în care în mod obiectiv era greu de crezut că o persoană încadrată în grad permanent de handicap și nerevizibil are posibilitatea săvârșirii de fapte antisociale.

Halucinant însă, judecătorii din cadrul Curții de Apel București, fără a produce o nouă judecată efectivă, înlătură modalitatea de executare a pedepsei sub supravegherea condiționată, apreciind că inculpatul Caramitru, care nu își poate mișca mâinile, picioarele și capul, trebuie să fie responsabilizat pentru a fi redat societății, deziderat nefiind posibil altfel de realizat decât prin executarea pedepsei în regim de detenție.

În apelul formulat, PICCJ – DIICOT argumentează în sensul că „*probarea dincolo de orice dubiu, a unor activități repetate, zilnice, desfășurate de droguri, ar fi o probatio diabolica, ce ar presupune un consum intens de resurse și imposibil de realizat în practică, datorită specificului acestor infracțiuni.*”, fără a specifica în concret de ce se impune în cazul inculpatului Caramitru executarea pedepsei în regim de detenție sau de ce pedeapsa ar fi prea blândă.

Motivarea judecătorilor din cadrul Curții de Apel București este în mod evident preluată copy-paste din alte cauze, presupusul trafic de droguri nefiind desfășurat în mod repetat nici măcar în viziunea acuzării, decât prin faptul convingerii procurorului în acest sens, și nicidecum prin probele administrate în cauză. Tocmai acesta a fost fundamentul procurorului în apelul formulat, faptul că nu se poate proba traficul repetat, dar este rezonabil a considera în acest sens. Or, motivarea unei hotărâri de condamnare tocmai prin aplicarea principiului *in dubio pro reo* în defavoarea inculpaților, reprezintă un act de o gravitate juridică extremă. Mai mult, judecătorii nu au avut în vedere situația circumstanțiat diferită a celor doi inculpați, deși au reținut-o diferit, fapt ce conduce din nou la evidența absenței motivării, condamnată de către Curtea EDO prin numeroase cauze, dintre care ne rezumăm la a enunța cauza Albina împotriva României.

La fel de grav este și faptul că judecătorii din cadrul Curții de Apel București demonstrează că nu cunosc funcțiile pedepsei cu închisoarea și finalitatea acestora, dezinvestirea de cauză parând unica preocupare în contextul în care rețin că „*(...) respectiv starea de sănătate, concretizată într-o infirmitate fizică*

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

permanentă, în cazul inculpatului Caramitru George Stelian trebuie apreciate în ansamblul criteriilor de individualizare prevăzute de art. 74 C. pen. Si nu justifică reținerea vreunei circumstanțe atenuante.”

Astfel, pe de-o parte este greu de imaginat o circumstanță atenuantă într-o astfel de viziune în orice fel de cauză, iar pe de altă parte aceasta frază este lipsită de conținut, întrucât pedeapsa sub supravegherea condiționată trebuie aplicată acolo unde nu este necesară executarea acesteia în regim de detenție sau funcțiile pedepsei cu închisoarea fie nu ar fi îndeplinite în regimul privativ de libertate, fie ar fi îndeplinite și în libertate.

În consecință, rolul de înfăptuire a justiției ca unic atribut al instanțelor de judecată poate și trebuie să vizeze inclusiv ajustarea pedepsei la maniera de executare proporțională gravității infracțiunii, chiar dacă aceasta presupune reținerea circumstanțelor atenuante, cu aplicarea principiului *ultima ratio*.

Mai mult, decizia Curții de Apel București pare a avea o conotație politică în condițiile în care Legea 143/2000, în mod inexplicabil și în total dezacord cu Decizia 1756/JAI/2004, a fost modificată chiar la începutul lunii aprilie a anului 2023, în sensul creșterii limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile de trafic, lăsând același aleatoriu lipsit de orice parametru funcțional în aprecierea pedepselor.

Această afirmație, vine în contextul în care practica unitară a instanțelor de judecată din România este în sensul aplicării circumstanțelor atenuante în cazul în care persoanele acuzate nu au antecedente penale, sunt integrate familial și social, au pus în vânzare cantități mici de droguri sau circumstanțele concrete de săvârșire a infracțiunii denotă un trafic ce mai degrabă întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii decât reprezintă *expresis verbis* o activitate de trafic (de exemplu o persoană consumă împreună cu prietenii ocazional și le oferă acestora droguri din cele pe care le procura pentru sine, persoane care oricum și-ar procura droguri și pe alte cai). Subliniem eșecul total al autorităților române în combaterea flagelului traficului de droguri din anul 2000 și până în prezent prin pedepse aspre și în absența totală a conștientizării populației tinere asupra riscurilor pe care le comportă consumul sau punerea în circulație față de prieteni. Astfel, în ultimii 23 de ani tineri au fost plasați în mediul carceral în care au devenit infractori profesioniști sau viața și cariera le-au fost distruse ca efect al unor condamnări pentru fapte izolate, săvârșite ca urmare a consumului de care erau dependenți. Cel mai important factor însă l-a constituit ignorarea totală a cauzelor pilot pronunțate de Curtea de la Strasbourg în care au fost condamnate statele pentru instigarea la vânzare, fiind astfel validată practica parchetelor din afara Bucureștiului care prepara dosare față de consumatori fără nicio probă prealabilă.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Fără a aglomera *in extenso* prezenta plângere, reiteram faptul ca judecătorii Curții de Apel București au ignorat deciziile Curții EDO si Curții Constituționale a României prin aceea ca nu au motivat si redactat hotărârea la momentul pronunțării, inculpatul fiind încarcerat in absenta hotărârii motivate de condamnare, nu au pronunțat hotărârea in ședință publica având la baza motivarea acesteia, nu au motivat hotărârea fata de admiterea apelului Parchetului astfel încât persoana acuzata sa cunoască motivele concrete ce au stat la baza condamnării si au ignorat faptul ca întregul dosar a stat la baza instigării realizate de agenții statului, neexistând o proba anterioara in sensul traficului de droguri si nici antecedenta penala a inculpaților.

3.1. Lipsa motivării la momentul pronunțării hotărârii. Lipsa redactării hotărârii de condamnare

Conform Noului Cod de Procedura Penala din Romania:

Art. 405. (1) Hotărârea se pronunță, după redactare, în ședință publică de către președinte sau de către alt membru al completului de judecată desemnat de președinte, asistat de grefier, care va citi dispozitivul hotărârii, sau se pronunță prin punerea acesteia la dispoziția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței.

Dispozițiile procesual penale sunt clare in sensul motivării si redactării hotărârii penale anterior pronunțării. Aceasta soluție este si logica in contextul in care persoana condamnata are dreptul de a cunoaște in concret care au fost motivele care au stat la baza condamnării sale. Aceasta obligativitate deriva si din actul de înfăptuire a justiției dintr-un stat de drept, care trebuie sa fie cunoscut in integralitatea considerentelor avute in vedere cel puțin acuzatului găsit vinovat.

Recurentului i-a fost comunicata hotărârea de condamnare numai după formularea contestației in anulare, aspect care reprezintă afara putere de tăgadă încălcarea normelor imperative in sensul redactării, motivării si pronunțării hotărârii de condamnare.

3.2. Lipsa oricărei analize de către instanțe

Conform Art. 1. NCPP – Normele de procedură penală și scopul acestora

(1) Normele de procedură penală reglementează desfășurarea procesului penal și a altor proceduri judiciare în legătură cu o cauză penală.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

(2) Normele de procedură penală urmăresc asigurarea exercitării eficiente a atribuțiilor organelor judiciare cu garantarea drepturilor părților și ale celorlalți participanți în procesul penal astfel încât să fie respectate prevederile Constituției, ale tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, ale celorlalte reglementări ale Uniunii Europene în materie procesual penală, precum și ale pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte.

Art. 8. NCPP Caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal

Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.

Narativul acuzării preluat atât de către instanța de fond cât și de către cea de apel în cazul primului act material reținut în sarcina petentului a constatat în următoarele fraze : „, Inculpatul Caramitru George Stelian nu i-a răspuns la telefon inculpatului Petroiu Stefan Adrian, moment în care inculpatul Petroiu Stefan Adrian i-a spus colaboratorului „mergem în casa peste el”. Acest aspect rezulta din declarația colaboratorului sub acoperire Comănescu Georgian coroborată cu procesul verbal de redare a convorbirilor telefonice purtate de inculpatul Petroiu Stefan Adrian.”

Subliniem faptul că la dosarul cauzei nu există absolut niciun element probatoriu care să confirme faptul că drogurile vândute de către inculpatul Petroiu colaboratorului acoperit ar fi provenit în realitate de la petentul Caramitru. Mai mult, având în vedere faptul că este unanim cunoscut că traficanții de droguri vând cocaina la gram, este cel puțin rezonabil, dacă nu chiar evident, faptul că inculpatul Petroiu s-a dus acasă la petentul Caramitru pentru a îi lăsa acestuia o parte din drogurile obținute, în condițiile în care cantitatea vândută colaboratorului nu a fost de 5 grame, ci de 2,57 grame de cocaina.

În cazul celui de-al doilea act material se confirmă suspiciunea anteenunțată, acesta constând în faptul că la data de 08.06.2022 s-a pus în aplicare mandatul de percheziție domiciliară asupra inculpatului Caramitru, de la locuința acestuia fiind ridicată cantitatea de 2.98 grame de cocaina.

Reținerea infracțiunii de trafic de droguri, și nu a celei de deținere în vederea consumului propriu, este fundamentată de următoarea frază din rechizitoriu și hotărârile ambelor instanțe de judecată:

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

„Modul în care a fost identificată cantitatea de cocaina la domiciliul inculpatului Caramitru George Stelian, ambalată în pliculețe autosigilante, fiind porționată în 5 doze, denota intenția inculpatului în vederea comercializării cantității de droguri identificate”.

În primul rând, inculpatul a fost victima unui accident rutier în Grecia în anul 1997, în urma căruia a rămas paralizat, fără a își putea mișca membrele de la acel moment, coloana cervicală fiind susținută cu o pârgă prinsă prin șuruburi pentru susținerea capului, toate aceste documente fiind depuse la dosarul cauzei încă de la demararea anchetei penale și ignorate în concret de către parchet și instanțele de judecată. Tragi-comic, dar real este faptul că un paraplegic este acuzat de trafic de droguri prin aceea că porționa cantitățile de droguri.

În al doilea rând, parchetul avea obligația de a dispune expertiză medico-legală cu privire la capacitatea inculpatului Caramitru de a își mișca mâinile, picioarele și capul pentru a se putea reține în ipoteza contrară celei relevată de documentele din Grecia, infracțiunea de trafic de droguri.

În al treilea rând, Parchetul avea obligația de a dispune expertiză medico-legală psihiatrică pentru a se releva dacă inculpatul Caramitru avea discernământ și dacă se afla în deplinătatea facultăților mintale. Este numai rezonabil a presupune că inculpatul, încadrat în grad permanent și grav de handicap de 25 de ani, nu se afla în deplinătatea facultăților mintale și/sau că nu are discernământ.

În al patrulea rând, instanțele de judecată aveau obligația de a respinge judecarea cauzei în procedura recunoașterii vinovăției în contextul în care inculpații se prevalaseră de dreptul la tăcere până la prima înfățișare, iar prevederile acestei proceduri conduceau la reducerea limitelor de pedeapsă cu 1/3, modalitate de calcul ce ar fi permis judecătorului să acorde o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere condiționată. Apărarea a optat pentru această variantă pentru securizarea executării în libertate a pedepsei, optica ce s-a dovedit a fi corectă în prima instanță și catastrofală în apel. Fără a contesta strategia apărării de la acel moment, subliniem pe de o parte faptul că instanța avea obligația de a produce propria analiză în cauză, iar pe de altă parte faptul că jurisprudența unanimă în ignorarea deciziilor Curții Europene, conduce la astfel de strategii din temerea unor condamnări cu pedeapsă în regim de detenție.

În al cincilea rând, „intenția inculpatului de a comercializa” poate reprezenta cel mult tentativa la săvârșirea infracțiunii, și nu infracțiunea consumată, reținerea acestui act material ca infracțiunea de trafic de droguri de mare risc reprezentând, fără putere de tăgadă, încălcarea art. 7 din Convenția E.D.O. și principiul „ultima ratio”.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

In al șaselea rând, fata de principiul anterior enunțat, este inexplicabil cum a fost posibilă condamnarea inculpatului Caramitru cu executarea în regim de detenție, într-un stat ce a fost la rândul său condamnat în nenumărate rânduri pentru imposibilitatea asigurării condițiilor minime de detenție, în contextul în care în mod evident în acest caz particular sunt încălcate suplimentar și dreptul la viață intimă și privată, la viață *expressis verbis* (inculpatul poate suferi traume fatale), dreptul la sănătate și poate exagerând, chiar și dreptul la muncă.

Subliniem faptul că persoana condamnată Caramitru, sta la mila celorlalți deținuți, în principiu condamnați pentru fapte de o gravitate exponențial mai ridicată și cu violență, pentru a fi spălat, ridicat din pat, urcat în pat, hrănit etc, ceea ce lezează probabil ireversibil demnitatea, sănătatea și poate chiar viața acestuia.

In al șaptelea rând, indolența procurorului și a organelor de urmărire penală care debutează ancheta cu încălcarea celor mai elementare principii de drept penal, este confirmată de medicul arestului care a refuzat plasarea petentului în detenție chiar și pentru 24 de ore la data reținerii, și frizează săvârșirea unor infracțiuni în contextul insistenței halucinante de a ancheta și trimite în judecată o persoană nevinovată fata de infracțiunea de care este acuzată, în pofida logicii elementare.

In fine, Curtea de apel București trebuia să determine înainte de pronunțarea unei hotărâri cu executarea pedepsei în regim de detenție, dacă inculpatul poate în mod obiectiv să execute pedeapsa în regim de detenție fără a îi fi afectate drepturile la viață, sănătate și chiar și muncă.

În același context abuziv parchetul audiază martori care declară că au procurat droguri de la inculpatul Caramitru pe parcursul anului 2022, fiind neclară modalitatea în care au fost chemate spre audiere aceste persoane.

Lipsa de logică a parchetului este confirmată și de afirmația că inculpatul Caramitru „se aprovizionează de pe raza municipiului București”, acesta fiind imposibil să se deplaseze altfel decât în condiții speciale.

Abuzul acuzării și indolența instanțelor de judecată sunt confirmate de următoarea frază din rechizitoriu, reținută de ambele instanțe de judecată în hotărârile de condamnare:

„Din raportul de testare a probelor biologice nr. 989328 din data de 08.06.2022, a rezultat că suspectul Caramitru George Stelian este consumator de cocaină.”

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Or, rațiunea prelevării acestei probe este de a se putea observa dacă suspectul de trafic de droguri este consumator sau nu, pentru a se confirma activitatea de trafic în cazul în care rezultatul este negativ sau infirmă în ipoteza contrară. Deși toate indiciile arătau un consumator dependent de droguri care în mod obiectiv nu avea posibilitatea faptică de a efectua trafic de droguri, proba solicitată de acuzare favorabilă inculpatului, a fost ignorată sau interpretată în defavoarea acestuia.

Mai mult, dispozițiile Legii 143/2000 specifică obligația procurorului de a dispune expertiză în cazul consumatorilor dependenți, pentru a se afla dacă aceștia aveau discernământ în genere și la momentul săvârșirii faptei. Din nou, în mod intenționat procurorul nu a dispus o asemenea expertiză. În fine, colaboratorul sub acoperire avea probabil dosare penale în desfășurare la momentul la care a sprijinit ancheta în prezenta cauză, fiind rezonabil a presupune că a primit promisiuni în sensul unor pedepse mai blânde, iar declarația investigatorului acoperit nu poate fi interpretată decât pro causa.

3.3. Lipsa motivării hotărârii de condamnare în regim de detenție

Curtea de Apel București este mai preocupată de motivarea respingerii apelului inculpatului, scăpând din vedere că nu motivează în concret pedeapsa extrem de dură aplicată ca urmare a admiterii apelului formulat de Parchet asupra unui inculpat handicapat, integrat social și fără antecedente penale.

În cadrul dreptului la un proces echitabil se analizează și dreptul oricărei părți în cadrul unei proceduri judiciare de a prezenta instanței observațiile, argumentele și mijloacele sale de probă, coroborat cu dreptul fiecărei părți ca aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv. Cu privire la aceste aspecte, obligația instanței de motivare a deciziilor sale este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea lor.

Acceași concluzie se desprinde și din jurisprudența deja consacrată a Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea arată că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 par. 1 din Convenție, înglobează, între altele, dreptul părților unui proces de a-și prezenta observațiile pe care le apreciază ca fiind pertinente cauzei lor. Cu alte cuvinte, art. 6 implică, mai ales, în sarcina „tribunalului”, obligația de a proceda la o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și cererilor de probă ale părților sub rezerva aprecierii pertinentei acestora” (cauza Van de Hurk c. Țările de Jos, hot. din 19 aprilie 1994, §59; în același sens, cauza Albina c. România, hot. din 28 aprilie 2005, §30). Obligația instanței de a răspunde prin motivare la argumentele prezentate de părți este justificată, întrucât

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

„numai prin pronunțarea unei hotărâri motivate poate fi realizat un control public al administrării justiției”
(hotărârea Hirvisaari c. Finlanda din 27 septembrie 2001).

4. Recursul în casație

Conform art. Art. 433. -NCP *Recursul în casație urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție judecarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.*

Art. 436. - Declararea recursului în casație

(1) Pot formula cerere de recurs în casație:

a) procurorul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă;

b) inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal;

c) partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă.

Conform art. 20 din Constituție *Tratatele internaționale privind drepturile omului*

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Art.21 din Constituție *reglementează Accesul liber la justiție*

(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

(4) *Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.*

În contextul în care art. 6, 7, 13 și 14 din Convenția EDO reglementează Dreptul la un proces echitabil, la un remediu efectiv și interzicerea discriminării, apreciem că prin coroborare cu situația juridică creată, dar și jurisprudența consolidată a Curții de la Strasbourg, **Recursul în casăție poate și trebuie să îndrepte anomalia juridică ce are drept consecință detenția unor inculpați aflați în situații juridice identice** cu persoane față de care instanțele își exercită în mod corect și concret obligațiile prevăzute de lege și Constituție.

Aplicând la speța dedusă judecării standardul obligatoriu antementionat, desprindem următoarele:

a) În pofida faptului că în jurisprudența națională s-a conturat o practică fermă și corectă în sensul anulării/desființării hotărârii instanței de fond de către instanța de apel în ipoteza nemotivării, legiuitorul nu a intervenit pentru a îndrepta anomalia juridică și contradicția vădită cu dreptul și jurisprudența comunitară;

b) În contextul în care mijlocul legal este reprezentat de recursul în casăție, a cărui reglementare încalcă atât legislația internă cât și cea comunitară, **este necesar ca justiția să fie restabilită prin Înalta Curte de Casăție și Justiție, prin aplicarea directă a Convenției sau ca urmare a sesizării Curții Constituționale a României;**

c) După haosul juridic generat de pasivitatea legiuitorului în privința prescripției, aceeași situație este regăsită și în cazul recursului în casăție nereglementat care ar constitui remediuul încetării situației de discriminare generată de aplicarea neunitară, anterioară sau eronată ulterioară modificărilor aduse Codului de Procedură penală prin Legea nr. 255/2013.

5. Expunerea de motive a Noului Cod de Procedură Penală

Dispozițiile proiectului noului Cod de procedură penală urmăresc să răspundă unor cerințe actuale, precum accelerarea duratei procedurilor penale, simplificarea acestora și crearea unei jurisprudențe unitare, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

(..)

Obiectivele urmărite de proiectul noului Cod de procedură penală sunt următoarele:

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

- 1. crearea unui cadru legislativ în care procesul penal să fie mai rapid și mai eficient, prin urmare, în mod semnificativ mai puțin costisitor;*
- 2. protecția unitară a drepturilor omului și a libertăților garantate de Constituție și de instrumentele juridice internaționale;*
- 3. armonizarea conceptuală cu prevederile proiectului noului Cod penal, o atenție deosebită fiind acordată noii definiții a faptei care constituie infracțiune;*
- 4. reglementarea adecvată a obligațiilor internaționale asumate de țara noastră privind actele normative din domeniul dreptului procesual penal;*
- 5. stabilirea unui echilibru corespunzător între cerințele pentru o procedură penală eficientă, protejarea drepturilor procedurale elementare, dar și a celor fundamentale ale omului pentru participării la procesul penal și respectarea unitară a principiilor care privesc desfășurarea echitabilă a procesului penal.*

(..)

Procedura recursului în casație presupune două etape:

- i. admisibilitatea în principiu, ce are rolul unui filtru al recursurilor. Aceasta se desfășoară în camera de consiliu, în procedură, scrisă, necontradictorie.*
- ii. Judecarea recursul după admiterea în principiu.*

Formularea cererii de recurs în casație nu are caracter suspensiv, însă după admiterea în principiu se poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii, putând fi impusă respectarea de către condamnat a unor obligații.

Astfel, este lesne de observat ca la edictarea Noului Cod de Procedura Penală au fost avute în vedere aspectele semnalate prin prezenta, numai ca ulterior cu o lipsa totala de diligenta același legiuitor a eliminat mai multe motive de nelegalitate ce puteau fi invocate pe calea recursului in casație, printre care si unele esențiale ce aveau o conformitate deplina cu Constituția României si Convenția EDO.

6. Decizia CCR nr. 358/2022

| Str. Dr. Lister nr. 38, Sector 5, București | Telefon mobil: +40726.152.333 |

| Fax: 021/314.03.82; 021/410.92.06 |

| Email: office@avocatiliescu.ro | Website: www.avocatiliescu.ro|

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Aplicarea directă a ansamblului normativ în pofida omisiunii legiuitorului este menționată în chiar Decizia CCR nr. 358/2022:

56. (...) (4) **decizii ce sancționează lipsa căii de atac** [de exemplu, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, este neconstituțională; Decizia nr. 421 din 23 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 iulie 2020, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 146¹ din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii referitoare la obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională; Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională].

57. Așa fiind, având în vedere cele anterior expuse, Curtea observă că, în ceea ce privește deciziile prin care se constată neconstituționalitatea "unei soluții legislative", există situații în care, în ciuda tăcerii legiuitorului, ansamblul normativ în vigoare oferă toate elementele legislative necesare, fapt ce permite aplicarea acestor norme într-un mod previzibil și unitar. Luând drept exemplu Decizia nr. 535 din 24 septembrie 2019, Curtea observă că după publicarea acesteia, deși legiuitorul nu a intervenit pentru modificarea textului (a cărei soluție legislativă a fost sancționată din perspectivă constituțională), ansamblul normativ în vigoare permite aplicarea dispozițiilor art. 589 din Codul de procedură penală de către organele judiciare, deoarece acestea prevăd titularii formulării cererii, efectele hotărârii pronunțate, calea de atac etc., reglementare ce face posibilă o aplicare previzibilă a deciziei Curții Constituționale.

(..)

75. În acest context, Curtea constată că situația creată prin pasivitatea legiuitorului, consecutivă publicării deciziei de admitere amintite, reprezintă o încălcare a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

Legea fundamentală, care consacră caracterul de stat de drept al statului român, precum și supremația Constituției. Aceasta, deoarece prevalența Constituției asupra întregului sistem normativ reprezintă principiul crucial al statului de drept. Or, garant al supremației Legii fundamentale este însăși Curtea Constituțională, prin deciziile pe care le pronunță, astfel că neglijarea constatărilor și dispozițiilor cuprinse în deciziile acesteia determină fragilizarea structurii constituționale ce trebuie să caracterizeze statul de drept (în același sens, Decizia nr. 230 din 28 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 26 mai 2022).

7. Art. 438 NCPP

În conformitate cu Expunerea de motive a noului Cod de procedură penală, „recursul în casație urmărește asigurarea unei practici unitare la nivelul întregii țări. Prin intermediul acestei căi extraordinare de atac, a cărei soluționare este numai de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, este analizată conformitatea hotărârilor definitive atacate cu regulile de drept, prin raportare la cazurile expres și limitativ prevăzute de lege.”, astfel încât lipsa motivării constituie un motiv de recurs în casație de sine stătător în temeiul art. 6 din Convenția E.D.O.

Finalitatea recursului în casație în materie penală a fost, în continuare, detaliată în jurisprudența constituțională care s-a dezvoltat de la data intrării în vigoare a normelor de procedură. Astfel cum a reținut Curtea Constituțională a reținut (Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016), în sistemul Codului de procedură penală în prezent în vigoare „recursul în casație a devenit o cale extraordinară de atac, de anulare, dată în competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție (...) astfel că în recurs nu se rejudecă litigiul, respectiv fondul cauzei, ci se apreciază dacă hotărârea dată corespunde sau nu legii. Recursul în casație reprezintă, așadar, un mijloc de a repara ilegalitățile și nu are drept obiect rezolvarea unei cauze penale, ci sancționarea hotărârilor necorespunzătoare, cu scopul de a asigura respectarea legii, recursul având și un rol subsidiar în uniformizarea jurisprudenței”, iar „instanța de casare nu judecă procesul propriu-zis, ci judecă exclusiv dacă hotărârea atacată este corespunzătoare din punct de vedere al dreptului, adică dacă aceasta este conformă cu regulile de drept aplicabile.” În

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

consecință, „recursul în casație are ca obiect verificarea conformității hotărârii atacate cu normele juridice aplicabile, în scopul îndreptării erorilor de drept”.

Privind dintr-o perspectiva distinctă, lipsa motivării instanței de apel care nu mai poate fi îndreptată prin nicio cale de atac prevăzută de lege în mod direct, face obiectul reglementării recursului în casație.

Dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), coroborate cu cele ale art. 129, nu presupun însă accesul la toate căile de atac și la toate categoriile de instanțe, indiferent de obiectul cauzei ce se cere a fi soluționată. Dreptul la un proces echitabil, reprezintă un standard constituțional a cărui îndeplinire este apreciată în funcție de ansamblul procesului și ținând cont de specificul normelor procedurale aplicabile. Hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă în motivarea sa, în fapt și în drept, argumentele judecătorului cu privire la soluția pronunțată, argumente care, în mod necesar, trebuie să se raporteze, pe de o parte, la susținerile și apărările părților, iar pe de altă parte, la dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății, în caz contrar fiind pronunțată cu nerespectarea prevederilor art. 401-404 Cod procedură penală și art. 6 paragraf 1 din C.E.D.O.

Probe: înscrisuri

In drept : art.436, 438 și următoarele din NCPP, art. 1 alin. (3), ale art. 21 alin. (1)-(3), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 124 alin. (1) din Constituție, prevederile art. 5 paragraful 1 lit. a), art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale Decizia nr. 233/2021 a Curții Constituționale a României.

Caramitru George Stelian
Prin avocat Alexandru Elvir Iliescu

Iliescu Alexandru Elvir

CABINET DE AVOCAT

DOMNULUI PRESEDINTE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI